

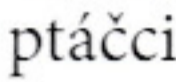

O jaru

 rozpustilo poslední zbytky . Na louce nesměle vykukovaly první .

„Už je tu jaro,“ ohlašovali ptáčci zpěváčci a v bylo pojednou plno ruchu a zpěvu.

Pípání   probudilo , který celou zimu prospal ve své noře. Nejprve vystrčil z , potom celé své pruhované tělo. Pomalu si vykračoval po jako nějaký pán, ale mokré ho studilo do tlapek, a když mu jarní profoukl kožich, až se zimou rozklepal, pomyslel si: „Tak tohle má být jaro? Počkám, až bude tepleji, zatím si ještě schrupnu,“ a zmizel ve své vyhřáté .

Zato ptáčci měli plné ruce práce. Vybírali si místa v korunách , kde stavěli pro svá mláďata.

Když uviděl hejno , zavolal na